

הלכות הדרף היומי

מסכת סנהדרין

תוכן עניינים

א.איש	פרט	לקטן
1.....		
ב.הבא על אביו חייב שתים הבא על אחי אביו חייב שתים		
2.....		
ג.הבא על הזכור ועל הבהמה והאשה המביאה את הבהמה בסקילה		
5.....		
ד.איש פרט לקטן אשר ישכב את זכר בין גדול בין קטן		
7.....		
ה.ששני משכבות באשה		
7.....		
ו.בהמה ... איש פרט לקטן		
8.....		
ז.אשר יתן שכבתו בבהמה בין גדולה בין קטנה		
9.....		
ח. הבא על הזכור והביא עליו זכר ... אינו חייב אלא אחת לא תשכב לא תשכב חדא היא הבא על הבהמה והביא בהמה עליו ... אינו חייב אלא אחת שכבתך ושכיבתך חדא היא ... הנרבע לזכר והנרבע לבהמה ... אינו חייב אלא אחת		
10.....		
ט.לא עשו ביאת פחות מבן תשע שנים כבן תשע שנים		
10.....		

דף נד.

א. איש פרט לקטן

כבר התבאר לעיל דף נב: כבר התבאר במסכת קידושין דף יט. שכל העריות כולן¹ שהיה אחד גדול, ואחד קטן, הקטן פטור, והגדול חייב.

¹ רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק א הלכה יח

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סנהדרין

וכבר התבאר שם ובמסכת יבמות דף קיב: שמן התורה² אין מעשה קטן וקטנה כלום, ועוד בקידושיין בהדיא כתיב (דברים כד פסוק א) **כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה, אִישׁ וְלֹא קָטָן, הָרִי מִן הַתּוֹרָה אֵין בְּקִדּוּשֵׁי קָטָן כְּלוּם, וְלֹא תִקְנוּ רִבְנָן נִישׁוּאִין לְקָטָן שְׂאִין בּו שׁוּם חֲשֵׁשׁ, וְאָמְרוּ ז"ל שְׂאִסּוּר לְהִשְׂיֹאן כִּשְׂהוּא קָטָן שְׂהָרִי אֵין בִּיאָתוֹ אֵלֹא בִיאָת זְנוּת כִּיּוֹן שְׂלֹא תִקְיֵנוּ לִיהָ נִישׁוּאִין³.**

ולפיכך הבא על אשת קטן⁴, אפילו⁵ היתה יבמה שבא עליה בן ט' שנים ויום אחד, הרי זה פטור.

ב. הבא על אביו חייב שתים הבא על אחי אביו חייב שתים

העושה עבירות⁶ הרבה בהעלם אחת חייב חטאת על כל אחת ואחת, וכן אם עשה מעשה אחד שהוא חייב עליו משום שמות הרבה חייב על כל שם ושם והוא שהיו האיסורין כולן באין כאחת או איסור מוסף או איסור כולל, כיצד הבא על אביו חייב שתים אחת משום (ויקרא יח פסוק ז) **עֲרֹת אָבִיךָ וְגו'**

² שו"ע ונו"כ מג א

³ והרב בב"ח כ' לעיל בס"י א' דאב המשיא אשה לבנו קטן בן י"ב שנה הווי קידושיין דרבנן ולא ידעתי שום רמז ראייה לדבר חדש זה והבא לחדש דין כזה עליו להביא ראייה ברורה. ח"מ שם א. ועיין אבני מילואים שם ב ואין זה דבר חדש דכבר כתבו בתשובת מוהרי"ק שורש ל"ב ז"ל מצאתי כתוב ר' נתן המכירי שאל מאת ר' יצחק בן ר' יהודה בן י"א שנה שקידש אביו בטבעת ועדים אם ימאן אם צריכה גט או לא והשיב שצריכה גט שמצינו בכל מקום שזכין לאדם שלא בפניו כו' ועוד מאחר שלא מיהה בקידושי אביו עד בן י"ג שנה וחצי מאן לימא לן דלא ארצויי ארצי קמי' אחר שגדל ושתק וסבר וקיבל ולאחר מיכן חזר בו ואינה חזרה ואינה יוצאה בלא גט. ומהרי"ט ח' אה"ע סי' י"א כתב שראה הרב המופלא מוהרא"ן חיים בס"י מ"א שהי' משתמש בסברא זו ומוהרי"י מינ"ץ הסכים עמו אלא שמוהרי"ט שם האריך להוכיח ולסתור סברא זו והעלה דלעולם ליכא קידושי תורה לקטן אפי' ע"י אחרים ומשום דלאו זכות הוא דגברא דייק ונסיב ושדברי ר' יצחק בר' יהודה נמי אינו אלא מדרבנן ע"ש ועכ"פ אין תימא וחידוש בדברי הב"ח כיון דאיכא רבוותא דסברי הכי דהוי אף קידושי תורה בקידש לו אביו ואף בבן י"א שנה. ועיי"ש באבני מילואים שהאריך, ועיין חכמת שלמה שאם האב קידש אשה לבנו קטן יש לחוש בזה לדעת הר"י בר ברזילי והמשלמ"ל בפ"ו מגרושיין דהוי חשש תורה דס"ל דהוי קדושי תורה וכבר חששו בזה האחרונים בתשובותיהם אך אם לא קדשה האב רק הקטן בעצמו כתבו דבזה ודאי אינו כלום ונראה דהיינו דוקא אם לא עמד האב בשעת שקדשה הקטן אבל אם עמד שם האב בשעת קדושיין נחשב כאלו נתן האב בעצמו לה הקדושי

⁴ רמב"ם שם פרק ג הלכה א

⁵ הלכות איסורי ביאה פרק ג הלכה א

האי דאיצטריך קרא למעט קטן אף על גב דקי"ל בכל דוכתא דאין מעשה קטן כלום היינו משום דהוה ס"ד כיון דמדאורייתא חזייתא ליה וזקוקה לו יהא חייב הבא עליה קמ"ל. מטה אפרים שם.

⁶ רמב"ם הלכות שגגות פרק ד הלכה א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סנהדרין

לא תגלה ומשום (שם פסוק כב) ואת זכר לא תשכב, וכן הבא על אחי אביו
חייב שתים שנאמר (שם פסוק יד) ערות אחי אביך לא תגלה.

י"א⁷ שאין הפרש בין שיהיה אחי אביו⁸ מן האב או מן האם. וי"א⁹ דאין לאו זה אלא
רק באח מן האב.

⁷ חינוך קצט

⁸ ועיין במהרי"ט אלגאזי לבכורות פ"ו (אות נ"ח ד"ה וראיתי להרא"ש) מביא שם דאנדרוגיננוס מוליד מאשה
וגם יכול לילד מזכר, עי"ש. ואני מסופק אם אנדרוגיננוס הוליד בן מאשה, ואותו בן בא על אביו האנדרוגיננוס
דרך זכרותו אי חייב משום הלאו הזה דשוכב עם אביו, דבכל מקום הוא ספק ורק לענין משכב זכר התורה
ריבתה אותו (כנ"ל) אבל לא לענין לאו זה. וכנאם שוכב עם אחי אביו חייב ג"כ משום אחי אביו חוץ מלאו זה
דזכר, אם היה אחי אביו אנדרוגיננוס אי חייב משום לאו זה. ולכאורה כיון דאנדרוגיננוס ספק הוא, א"כ אם בנו
בא עליו דרך זכרותו חוץ מהלאו דמשכב זכר דהתורה רבייה, מ"מ חייב עוד ממה נפשך, דאם זכר הוא חייב
משום אביו ואם נקבה היא חייב השוכב משום בא על אמו, וכן אם בא על אביו בדרך נקבות אפשר יהיה חייב
משום בא על אמו, ואם הוא ספק יתחייב אשם תלוי. אך צ"ע, דאפשר דהתורה לא חייבה בבא על האם רק
כשנולד ממנה, אבל כאן כשנולד ממנו בדרך אב ויש לו אם, צ"ע אם יתחייב כלל משום אם כיון דיש לו אם
גמורה. וכן אם אנדרוגיננוס הולידה בן מזכר, ואחר זה בא הבן עליה דרך זכרותו דמשום זכר ודאי חייב, ייתחייב
עוד ממה נפשך, דאם האנדרוגיננוס נקבה יתחייב ג"כ משום בא על אמו ואם הוא זכר הרי הוא אביו. וצ"ע בזה
דכיון דיש לו אב גמור אפשר דזה לא נקרא אב כלל, וגם אפילו אם היא נקבה ובא עליה דרך זכרותו פטור
משום אם, דאי אם היא לא חייב בדרך זכרות. וכן לעיל אם אנדרוגיננוס הוא אב ובא עליו דרך נקבות, ג"כ
אינו מחייב משום בא על האב, כיון דלא בא עליו דרך זכרות, וצ"ע בדינים אלו: מנ"ח קפט ג
⁹ עיין בהגהת המשנה למלך כל החינוך שכתב דלא מצא דין זה שכתב החינוך מבואר, אלא דנראה מדסיים
הכתוב אל אשתו לא תקרב, והוא דוקא באשת אחי אב מן האב (כמבואר ביבמות נ"ד ע"ב), א"כ גם התחלת
הכתוב דוקא אחי אביו מן האב, וצ"ע. גם לענין איזה (אח) נקרא אחי אביו מן האב, עיין לעיל (מצוה קפ"ט
אות ג' וה') כמה דינים בזה מנ"ח שם א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סנהדרין

בבא על אביו אין אביו הנשכב¹⁰ חייב אלא משום זכר ולא משום ערות אביך וכן ה"ה באחי אביו¹¹

הבא על הזכור והביא זכור עליו בהעלם אחת¹², אף על פי שהן שני גופין אינו חייב אלא הטאת אחת שנאמר וְאֵת זְכָר לֹא תִשָּׁבּ הַשּׁוֹכֵב וְהַנִּשְׁכָּב שם אחד הוא.

אע"ג שבן נח¹³ נהרג אם בא על הזכר. אבל בלאוין אלו דערות אביך או ערות אחי אביך אינו מוזהר. ואם בא על אביו¹⁴ כאילו בא על זכר דעלמא¹⁵, ועבד ג"כ אינו חייב משום לאו זה דאין לו יחוס ואינו חייב על קרובים.

בכל מקום שמבואר דחייב שתיים, אף אם התרו בו משום אחד וחייב מיתת בית דין, מ"מ על השני ששגג חייב חטאת¹⁶.

¹⁰ אע"ג שבמנ"ח במצוה קפ"ט אות א' כתב דאם בא על אביו חייב אביו ג"כ שתי הטאות משום נשכב מזכר ומשום נשכב מבן, שם באות ו כתב "ועתה האיר השי"ת את עיני וראיתי שהוא טעות. דבשלמא גבי זכר חייב הנשכב משום אזהרה יתירה לר' ישמעאל כדאית ליה ולר' עקיבא כדאית ליה עיין סנהדרין פרק ארבעה מיתות נ"ד ע"ב ובכריתות ג' ע"א, אבל כאן דליכא אזהרה יתירה לנשכב, אינו חייב רק השוכב עם אביו אבל לא אביו, דהא חזינן לר' עקיבא דהשוכב והנשכב אינו חייב אלא אחת ע"ש, וכן פסק הרמב"ם פ"ד משנגות ה"א. ומ"מ צריך אזהרה מיוחדת לנשכב, אלמא אילולי כתבה התורה אזהרה מיוחדת לא היה מחייב הנשכב, אע"פ דכל העריות כגון אם והדומה דלא כתיב אזהרה רק להשוכב מ"מ חייבים שניהם בשוה, כמבואר בכמה מקומות בש"ס (כריתות י' ע"ב ועוד) ור"מ כאן פ"א ה"א ופ"ה משנגות ה"ב. וברש"י כריתות ג' ע"א ד"ה דאמר רבי אבהו, הקשה קושיה זאת למה צריך לאו מיוחד לנשכב, ותירץ דגבי עריות שנים האשה מתהנה קרינן ביה ונכרתו הנפשות העושות (ויקרא י"ח, כ"ט), אבל גבי משכב זכר דהנשכב אינו נהנה בעי אזהרה מיוחדת. ועיין תוס' יבמות נ"ד ע"ב ד"ה בזכור מהו, כתבו טעם אחר דצריך אזהרה מיוחדת לנשכב כיון דלא הוי דרך ביאה א"כ כאן גבי ערות אב דלא כתיב אזהרה יתירה אינו חייב הנשכב על הלאו הזה, ואינו חייב רק מטעם דהיה נשכב מזכר דעל זה יש אזהרה גם לנשכב. וכן כתב בפירושו החינוך לקמן מצוה קצ"ט גבי אחי האב דיש ג"כ לאו חוץ הלאו דמשכב זכר, כתב דהשוכב חייב שתי הטאות והנשכב אינו חייב אלא אחת, ולא כתב טעם לזה ובודאי הטעם כמו שכתבתי"

¹¹ וצ"ע מה הדין בבא אביו עליו אם יהיה חייב האב משום ערות אביך דהא אינו נשכב וא"כ הוה ככלל עריות דשניהם חייבים רק הבן יהיה פטור כיון שהוא נשכב וצ"ע

¹² בס' לחם יהודה ז"ל נסתפק בהביא שני זכרים עליו אם חייב שתיים דומיא דמ"ש רבינו פ"ה הל' ג' דמחוייב משום גופין מחולקין אך מהסוגיית דסנהדרין דף נ"ד גבי גרבע לזכר וגרבע לבהמה (דלכ"ע) [דלר' עקיבא] חייב שתיים ולר' ישמעאל אינו חייב אלא אחת ואפי' לר' עקיבא אינו אלא מטעם תרי קראי כדאיתא התם עיין שם ואני אומר דלמסקנא דאביי התם אפקיה רחמנא לנשכב בלשון שוכב מה שזכר ענש והזהיר אף נשכב ענש והזהיר ע"כ וכיון דאתקוש להדדי והכי קי"ל לפי האמת כי היכי דבשוכב חייב שתיים כמ"ש רבינו לקמן ה"נ נשכב וכן נראה מדברי רבינו פ"ה הל' ב'. מעשה רקח.

¹³ ר"מ פ"ט ממלכים הל' ה'

¹⁴ ספר מנחת חינוך קפט אות ד

¹⁵ אמנם במצוה ריא – אות ה כתב "על כן נראה לומר דהאמת דחייב משום אביו ג"כ כמו ישראל, אף דאין נפקא מינה לדינא", וצ"ע גדול

¹⁶ ולא אמרינן קים ליה בדרבה מיניה לענין קרבן, ועיין תוס' פסחים כט ע"א ד"ה רבי, מש"ס דשבת צד ע"א, ע"ש: מנחת חינוך מצוה קצט אות ג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

ג. הבא על הזכור ועל הבהמה והאשה המביאה את הבהמה

בסקילה

כבר התבאר לעיל דף נג. שהשוכב עם זכר שהבא על הזכר או הביא זכר עליו אפילו לא גמר ביאתו¹⁷ כיון שהערה בו דהיינו שהכניס¹⁸ העטרה¹⁹, אם היו שניהם גדולים נסקלים שנאמר (ויקרא יח פסוק כב) וְאֵת זָכָר לֹא תִשָּׁכַב מִשְׁכָּבֵי אִשָּׁה וְנֹאמַר (שם כ פסוק יג) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת זָכָר מִשְׁכָּבֵי אִשָּׁה תוֹעֵבָה עָשׂוּ שְׁנֵיהֶם מוֹת יוֹמָתוֹ דְּמִיָּהֶם בָּם בֵּין שֶׁהִיָּה בּוֹעַל או

¹⁷ ואפילו לא הוציא זרע וכמש"כ בטור אבהע"ז סי' כ

¹⁸ "באהוריים יש יש שתי שפיות וביניהם יש קמט וסדק עמוק וארוך ע"פ כל האחור והוא ג"כ עובי הירכים ובאמצעיתו יש הנקב שממנו יוצא הרעי והבא על הזכור שחייב ג"כ בהעראה הנה בלי ספק שצריך שיערה בנקב ההוא ממש שהרי בשום מקום לא שנינו במשנה הבא על הזכר רק כך שנינו הבא על הזכור ופירש"י בסנהדרין דף נד ע"ב בד"ה חייב שתים דלא מיקרי זכור אלא נקב המשכב והביאו התוס' בסנהדרין פ"ז משנה ד' וא"כ הבא על הזכור היינו שבא על הנקב לא על הסדק א"כ העראה דזכור היינו שיכניס העטרה בנקב". (נודע ביהודה תנינא אבהע"ז סי' כג)

¹⁹ היינו שבראש הגיד אינו אלא בשר ולא גוף הגיד ולהכי אינו ביאה להתחייב עליו מיתה ועיין בב"ש אבהע"ז סי' כ ס"ק ג' שהביא דברי הט"ז שחילק בין ראש העטרה שפונה לצד הגוף דהיינו החלק העליון שבוה יש חילוק אם הכניס העטרה או לא אבל חלק העטרה הפונה למטה לצד הקרקע ששם מתקצרת העטרה והלכת עד סמוך לראש הגיד ששם יש שביל בין שני הקצוות שמגיעים זה אל זה זה הווה כגוף הגיד עצמו ומיד כשנכנס הווה ביאה וחייב ולכן אם הכניס גם צד התחתון חייב מיד וא"כ יוצא שבדרך כלל חייב אף שמכניס מקצת העטרה והב"ש עצמו חלק עליו דאפי' בתחתית הגיד נקרא עטרה ואינו חייב אם הכניסה עד שיכניס הגיד עצמו דהיינו כל העטרה ועיין בדגול מרבבה שם ובתשובתו בנודע ביהודה תנינא סי' כג ובחת"ס ח"ב סי' צה ואכמ"ל ועכ"פ לענין מלקות דלא תקרבו חייב אף שלא הכניס דזה נחשב קריבה וכבא דרך אברים וכנ"ל ועיין בעצי ארזים אבהע"ז סי' כ ס"ק ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וטב"ל 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

נבעל²⁰. ואין צריכין העדים לראות כמכחול בשפופרת²¹, אלא משיראו העדים אותם דבוקים זה בזה כדרך המנאפים דהיינו ששוכבין זה על זה בקירוב בשר²², נהרגים על זה

השוכב עם בהמה, שכל הבא²³ על הבהמה או שהביא בהמה עליו בין כדרכה בין שלא כדרכה שניהן נסקלין גם האדם וגם הבהמה שנאמר (ויקרא יח

²⁰ חייב הנשכב משום אזהרה יתירה לר' ישמעאל כדאית ליה ולר' עקיבא כדאית ליה עיין סנהדרין פרק ארבעה מיתות ג' ע"ב ובכריתות ג' ע"א ומ"מ צריך אזהרה מיוחדת לנשכב, אלמא אילולי כתבה התורה אזהרה מיוחדת לא היה מחייב הנשכב, אע"פ דכל העריות כגון אם והדומה דלא כתיב אזהרה רק להשוכב מ"מ חייבים שניהם בשוה, כמבואר בכמה מקומות בש"ס (כריתות י' ע"ב ועוד) ור"מ כאן פ"א ה"א ופ"ה משגנות ה"ב. וברש"י כריתות ג' ע"א ד"ה דאמר רבי אבהו, הקשה קושיה זאת למה צריך לאו מיוחד לנשכב, ותירץ דגבי עריות שגם האשה מתהנה קרינן ביה ונכרתו הנפשות העושות (ויקרא י"ח, כ"ט), אבל גבי משכב זכר דהנשכב אינו נהנה בעי אזהרה מיוחדת ולכאורה דברי הרש"י (הנ"ל) צ"ע מש"ס דבבא קמא ל"ב ע"א, דמבואר שם דהנשכב אינו עושה מעשה, ומקשה הש"ס הכתיב ונכרתו הנפשות העושות, ומשני דהוא עביד מעשה והנאה לתרווייהו איתא. ועיין בתוס' שם ד"ה איהו, שכתבו דלענין הטאת ולענין מלקות חייבת אע"ג דלית בה מעשה דהתורה אחשביה להנאה מעשה. ולפי דעת רש"י דהנשכב זכר לא מתהנה, א"כ היאך חייב בקרבן ומלקות הא לא קעביד מעשה וגם הנאה אין לו, ולחלק בין נשכב זכר (לשאר עריות) דחוק, וצ"ע. ועיין תוס' יבמות ג' ע"ב ד"ה בזכור מהו, כתבו טעם אחר דצריך אזהרה מיוחדת לנשכב כיון דלא הוי דרך ביאה, עי"ש: מנחת חינוך – מצוה קפט – אות ו

²¹ דהיינו הכנסת האברים זה לזה וכמו שפירש"י מכות דף ז ע"א "שפופרת קנה חלול שנותנין בו כחול לכחול עינים מכחול הוא קיסם דק שבו נוטלין הצבע מתוך הקנה".

²² כך פירש בשו"ת מהרש"ל סי' לג וכן בשו"ת הרמ"א סי' יב גבי שאר עריות לאפוקי שוכבים זה לצד זה או שהם בכנדיהם שאו אינם נהרגים ומסתברא דה"ה הכא ומעם הדבר עיין בנודע ביהודה שם סי' יא שכתב ע"פ הרמב"ם בפ"ו מהל' א"ב הל' י"ט וז"ל "אין העדים נזקקין לראות המנאפים כמכחול בשפופרת אלא משיראו אותם דבוקין זה על זה כדרך כל הבועלין נהרגין בראיה זו ואין אומרים שמא לא הערה מפני שחזקת צורה זו שהערה עכ"ל. הנה למדנו מדברי רבינו הגדול הרמב"ם ז"ל שנתן מעם למה סגי אם רואין כדרך המנאפים הואיל ואיכא חזקה שאם שוכבין זה על זה בקירוב בשר בודאי הערה ולכך נהרגין". אמנם בקירוב בשר הביא מחלוקת ראשונים וז"ל "אבל צריכין אנו לעיין מהו כדרך המנאפים, רש"י במכות שם פירש משינהגו עסקי ניאוף ששוכבים בקירוב בשר ונהגים בדרך תשמיש עכ"ל רש"י. ומדסיים ונהגים בדרך תשמיש מכלל ששכיבה עליה בקירוב בשר לחוד לא סגי עד שיראו שנהגים בדרך תשמיש. ולדעתי כוונת רש"י בזה שהוא מתנענע עליה ועוסק בדישה כדרך המנאפים אבל אם ראו רק שוכב עליה בקירוב בשר ואפילו רגליו בין רגליה אכתי אין זה ראייה שכבר הכניס המכחול אלא רק ראייה שמכין עצמו לדבר זה ורצונו לעשות כן ואכתי אולי הישב לעשות ולא עשה מעשה ואולי נתחרט ונפלה אימת העבירה. עליו, אלא בעינן לראות שארי עסקי תנועה הרגיל בשעת תשמיש שאין צריך הסתכלות כל כך. אכן בשיטה מקובצת שם כתב בשם הר"ר יהונתן משיראו כדרך המנאפים כלומר שיעמוד האיש על כריסה של אשה אע"פ שאין העדים רואים אם מערה בערותה אם לאו שכיון שכל כך פרץ פרצה כזו על אשת חבירו אי אפשר שלא גמר תאותו עכ"ל. ומדבריו משמע דלא כמו שכתבתי ואעפ"כ ממשמעות דברי רש"י אינני זו שכוונתו כמ שכתבתי" אמנם עיין באחרונים שהקשו עליו מהא דחייב בהעראה והתחלת העראה היא בלא תנועה. וא"כ מספיק קירוב בשר לחוד בלא תנועה ולכאורה ה"ה נמי הכא בענין משכב זכור

²³ רמב"ם איסורי ביאה פ"א הט"ז חינוך מצוה רי

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת סנהדרין

פסוק כג) ובכל בהמה לא תתן שכבתך לטמאה בה " ונאמר (שם פסוק טו) ואיש אשר יתן שכבתו בבהמה מות יומת ואת הבהמה תהרגו בין שרבעה או הביאה עליו.

והאשה²⁴ המביאה את הבהמה עליה. שאשה שהביאה בהמה עליה כיון שהערתה בה הבהמה בין כדרכה בין שלא כדרכה שניהם האשה והבהמה נסקלים שנאמר (שם) ואשה לא תעמד לפני בהמה לרבעה וגו' ונאמר (שם טז) ואשה אשר תקרב אל כל בהמה לרבעה אתה והרגת את האשה ואת הבהמה מות יומתו דמיהם בם.

ד. איש פרט לקטן אשר ישכב את זכר בין גדול בין קטן

השוכב עם הזכר אם היה קטן בן ט' שנים ויום אחד ומעלה זה שבא עליו (בהכנסת עטרה וכנ"ל) או הביאו על עצמו נסקל והקטן פטור מדאורייתא ומכין אותו מדרבנן.

ובבב נח²⁵ קטן אפילו פחות מבן ט' שנים שבא עליו ישראל שניהם²⁶ נהרגים ואם היה²⁷ הזכר בן ט' או פחות, שאין ביאתו ביאה שניהן פטורין, וראוי לבית דין להכות הגדול מכת מרדות, לפי ששכב עם זכר, ואע"פ שהוא פחות מבן ט'.

ה. ששני משכבות באשה

כבר התבאר במסכת יבמות דף נג: ובמסכת כתובות דף מו: שמדכתיב בפרשת עריות (ויקרא יח פסוק כב) ואת זכר לא תשכב משכבי אשה וגו', לשון רבים, לומר ששתי משכבות יש באשה שחייבים עליה משום ערוה, והם כדרכה ושלא כדרכה.

²⁴ שם הלכה יז

²⁵ מנ"ח ריא אות ט

²⁶ וז"ל שם "אפילו אם הבן נח קטן שאין בו דעת או שומה שאין עונשין אותו עיין ר"מ פ"י ממלכים ה"ב, מ"מ הורגין אותו משום בהמה. וגם כתבתי כיון דהורגין אותו משום בהמה ולא משום לתא דבן נח, א"כ אפשר דנסקל כדין בהמה וגם בעדים ועשרים ושלושה כשור הנסקל"

²⁷ רמב"ם איסורי ביאה פ"א הי"ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

ומה שהוא באשה קרוי שלא כדרכה, כגון אותה ביאה הוא שחייב עליה בזכר. ויהיה פירוש הפסוק את זכר לא תשכב באחת ממשכבי אשה, וממילא שמעינן לביאה שלא כדרכה באשה גם נקראת ביאה.

לפיכך הבא²⁸ על אחת מן העריות או שבעל ביאה אסורה כגון חייבי לאוין וחייבי עשה בין בא עליה כדרכה בין שלא כדרכה, חייבים שניהם כרת או מלקות או מיתת בי"ד, ואם היא אשת איש נאסרה על בעלה בין שהיו שוכבין בין שהיו עומדים.

ועוד למדנו מבוועל נדה שנאמר בו (שם כ פסוק יח) את מקרה הערה שחייב על העראה כמו על ביאה גמורה, והוקשו כל העריות להדדי.

לפיכך אפילו לא עשה בכל הנזכרים ביאה גמורה אלא העראה חייבים עליהם.

דף נד:

ו. בהמה... איש פרט לקטן

קטן בן²⁹ ט' שנים ויום אחד שבא על הבהמה או הביאה עליו היא נסקלת על ידו, והוא פטור, היה בן ט' או פחות, אין סוקלין את הבהמה שאין ביאתו ביאה, וראוי ליסרו כפי ראות עיני הבית הדין.

וכן קטנה בת³⁰ ג' שנים ויום אחד, שהביאה בהמה וחיה³¹ עליה, בין בהמה גדולה בין בהמה קטנה, כיון שהערתה בה הבהמה בין כדרכה בין שלא כדרכה, הבהמה נסקלת, והיא פטורה. וראוי ליסרה כפי ראות עיני הבי"ד. ואם היתה מבת ג' שנים ולמטה אין הבהמה נסקלת.

²⁸ שו"ע ונו"כ שם כ א

²⁹ רמב"ם איסורי ביאה פ"א הי"ז

שם ³⁰

³¹ עוף לא נזכר, ועיין בזבחים פ"ה ע"ב דלא שייך בעוף רובע את האשה ע"ש, וראה מה עמקו מחשבות רבינו הרמב"ם ז"ל למעיין בש"ס. (מנ"ח ריא אות ב)

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLlI7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת סנהדרין

ז. אשר יתן שכבתו בבהמה בין גדולה בין קטנה

כבר התבאר לעיל דף נג: שכל הבא³² על הבהמה או שהביא בהמה עליו בין כדרכה בין שלא כדרכה שניהן נסקלין גם האדם וגם הבהמה שנאמר (ויקרא יח פסוק כג) ובכל בהמה לא תתן שכבתך לטמאה בה " ונאמר (שם פסוק טז) ואיש אשר יתן שכבתו בבהמה מות יומת ואת הבהמה תהרגו בין שרבעה או הביאה עליו.

והאשה³³ המביאה את הבהמה עליה. שאשה שהביאה בהמה עליה כיון שהערתה בה הבהמה בין כדרכה בין שלא כדרכה שניהם האשה והבהמה נסקלים שנאמר (שם) ואשה לא תעמד לפני בהמה לרבעה וגו' ונאמר (שם טז) ואשה אשר תקרב אל כל בהמה לרבעה אתה ותרגף את האשה ואת הבהמה מות יומתו דמיהם בם.

ואחד בהמה ואחד חיה ועוף הכל בסקילה ולא חלק הכתוב בבהמה בין גדולה לקטנה שנאמר ובכל בהמה אפילו ביום לידתה כיון שהערה בה כלומר שהכניס ראש העטרה³⁴ או הערת הבהמה בו³⁵, שניהם נסקלים, הוא והיא, או שהערתה בו חייב

וכן אשה³⁶ שהביאה בהמה עליה, כיון שהערתה בה הבהמה בין כדרכה בין שלא כדרכה, שניהם, האשה והבהמה נסקלים.

³² רמב"ם איסורי ביאה פ"א הט"ז הינוך מצוה רי

³³ שם הלכה יז

³⁴ היינו שבראש הגיד אינו אלא בשר ולא גוף הגיד ולהכי אינו ביאה להתחייב עליו מיתה ועיין בב"ש אבהע"ז סי' כ ס"ק ג' שהביא דברי הט"ו שחילק בין ראש העטרה שפונה לצד הגוף דהיינו החלק העליון שבזה יש חילוק אם הכניס העטרה או לא אבל חלק העטרה הפונה למטה לצד הקרקע ששם מתקצרת העטרה והלכת עד סמוך לראש הגיד ששם יש שביל בין שני הקצוות שמגיעים זה אל זה זה הווה כגוף הגיד עצמו ומיד כשנכנס הווה ביאה וחייב ולכן אם הכניס גם צד התחתון חייב מיד וא"כ יוצא שבדרך כלל חייב אף שמכניס מקצת העטרה והב"ש עצמו חלק עליו דאפי' בתחתית הגיד נקרא עטרה ואינו חייב אם הכניסה עד שיכניס הגיד עצמו דהיינו כל העטרה ועיין בדגול מרובה שם ובתשובתו בנודע ביהודה תניא סי' כג ובחת"ס ח"ב סי' צה ואכמ"ל

³⁵ ואפילו לא הוציא זרע וכמש"כ בטור אבהע"ז סי' כ

³⁶ שם הלכה יז

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLII7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדין היומי

מסכת סנהדרין

**ח. הבא על הזכור והביא עליו זכר ... אינו חייב אלא אחת לא
תשכב לא תשכב חדא היא הבא על הבהמה והביא בהמה
עליו ... אינו חייב אלא אחת שכבתך ושכיבתך חדא היא
... הנרבע לזכר והנרבע לבהמה ... אינו חייב אלא אחת**

הבא על הזכור³⁷ והביא זכור עליו בהעלם אחת, אף על פי שהן שני גופין אינו חייב אלא חטאת אחת, שנאמר משום (ויקרא יח כב) וְאֵת זָכֹר לֹא תִשָּׁכַב הַשּׁוֹכֵב וְהַנְּשָׁכָב שם אחד הוא, וכן הבא על הבהמה והביא בהמה עליו בהעלם אחת אינו חייב אלא חטאת אחת עשו השוכב והנשכב בבהמה וזכור כבעילה אחת.

הבא על עריות³⁸ הרבה בהעלם אחת, אף על פי שכולן משם אחד הואיל והן גופים מוחלקים חייב על כל אחת ואחת, מכאן אתה למד שזה שאמרו חכמים הבא על הזכור והביא זכור עליו בהעלם אחת חייב חטאת אחת, במה דברים אמורים כשהיה אותו הזכור עצמו, אבל אם היה זכור אחר, בין שבא על שנים בין שבא על זה והביא זה עליו חייב על כל גוף וגוף, והוא הדין בבא על הבהמה והביא בהמה עליו.

ט. לא עשו ביאת פחות מבן תשע שנים כבן תשע שנים

השוכב עם הזכר אם היה³⁹ הזכר בן ט' או פחות, שאין ביאתו ביאה שניהן פטורין, וראוי לבית דין להכות הגדול מכת מרדות, לפי ששכב עם זכר, ואע"פ שהוא פחות מבן ט'.

³⁷ רמב"ם הלכות שנגות פרק ד הלכה א

³⁸ רמב"ם שם פרק ה הלכה ג

³⁹ רמב"ם איסורי ביאה פ"א הי"ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדין היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

